

A SAKKOZÓ BUDAPEST

Hatezer igazolt tagja van Nagybudapest területén a Magyar Dolgozók Sakszövetségének

Ha valaki sakkozó szemmel járja végig Budapest utcáit és tereit, képet kaphat a sakkozás újszerű elterjedtségéről: a szabadtéri sakkozásról. Az Oktogon-téren láttuk a napokban, hogy két taxisoftőr játszott egymással, apró sakktáblán, amely szinte két tenyérben is elfér. A bábukat kis lukakba lehet beledugni, nehogy leessenek a földre. Ha jön a fuvar, abbahagyják a játékot és a kis sakktáblát a letarolt katonákkal együtt (ezeket külön dobozokban tartják) beadják a közeli kávéház ruhatarába. Ha napközben ismét összekerülnek a taxistandon, folytatják a játékot. Az Almássy-tér padjain a délutáni órákban iskolásgyermekek sakkoznak. A Hunyadi-téren a közeli csarnokból szalad ki egy villámjátszmára két szállítómunkás, akik befejezték napi munkájukat.

Ligeti sakk-klub

Csodálatos parkká varázsolta a Fővárosi Kertészet a városligeti szökőkút körüli tereit. A színpom-

Két öreg nyugdíjas bácsi fejét tenyerébe hajtva tűnődik egy sakktábla felett a szomszéd padon. Amott két nő sakkozik. Az egyik minden pillanatban felkiált:

— Jancsika, ne menj messzire!

Jancsika időnkint elvisz egy-egy lovat vagy futót és nem hajlandó visszaadni. A lovat folyton a szájába veszi...

Nagy sakk-élet van az Üllői-úton, a klinikák kertjében is, ahol főleg medikusok sakkoznak szabad idejükben. A Múzeum-kertben is feltűnik egy-egy sakkozó pár, mint ahogy a Városmajorban és a Dunaparton is. Az áruházakban, főleg az állami áruházak játékosztályán keresett cikk a sakk. A belvárosi üzletekben magyaros figurájú sakkot látunk néhány kirakatban, népművészeti, iparművészeti termékek.

Kávéházi sakk-mohikánok

Valamikor a kávéházak városának elnevezett Pesten minden ká-

véházban volt sakk. Erkel Ferenc volt, aki a Nádor-utcai kávéházban sakkozott. Gárdonyi Géza volt legkedvesebb partnere. A sakk lassan kiszorította a népszerű billiárdot, mint ahogy kiszorította a Városligetből és a terekről a szerencsejátékot, az „Itt a piros, hol a piros“-t, a kártyát. Ma már csak egyetlen sakk-kávéház van Pesten. Ez a Bajcsy-Zsilinszky-úti Seemann kávéház. Itt működik a Budapesti Sakk Kör. A kávéház üveglablakai előtt sokan ácsorognak és bámulják a sakkozókat. Egy-egy izgalmas játszmánál kocogtatnak az üvegen, hogy megakadályozzák „a végzetes lépés“-t. A Seemann kávéházban nemcsak amatőr alapon megy a játék. Pénzben játszanak. „Villámpartikat.“ Olykor idegesen csapják le a sakkorát és többször parázs vita zavarja meg a játék csendjét.

A sakknak, mint szociális problémának, komoly figyelmet szentelnek népművelésünk irányítói. Az elmesport igen fontos tényezőjének tekintik, s az Országos Sporthivatal hatáskörébe utalták.

— Az 1949-es esztendő nagy fejlődést hozott sakkéletünkben, — hangzik a hivatalos felvilágosítás.

— A csapatok összetételében már érvényesülnek a szociális szempontok. A munkásság tehetségei mind jobban kibontakoznak s ez igen örövendetes. Ebben az esztendőben 6000 játékost igazoltunk. Természetesen az új sakkpolitika csak a következő években hozza meg igazi gyümölcsét. A munkás és népi származású sakkozók fejlődése olyan ugrásszerűen emelkedik, amire még nem volt nálunk példa.

A MADOS (Magyar Dolgozók Sakk Szövetsége) a Sas-utca 6. számú ház II. emeletén székel és kényelmes helyiségekkel áll a sakkozók rendelkezésére. Hétfőn és csütörtökön szűfőlásig megtelik a szövetség valamennyi szobája s a munkában elfáradt dolgozók felfrissülnek a szellemi tornában.

Kristóf Károly

pás virágok között az októberi szép délutánokon nemcsak kisgyerekeket sétáltatnak, de ezen a környéken ütötte fel tanyáját a ligeti sakk-klub, amely körülbelül egy esztendeje alakult meg, anélkül, hogy alapszabályai lennének vagy rendes tagjai. Minden délután összegyűlik 60—80 sakkozó. Fiatalok, öregek, munkások, vasutasok, kertészek, szabadnapos alkalmazottak, akik egy kis szellemi tornára vágyanak. Nem is kell sakktáblát és bábút magukkal hozni. Akad itt ember, aki kölcsönadja sakk-készletét és hivatásszerűen foglalkozik a kölcsönzéssel. Egy-egy játszmáért egy forint bérleti díjat kér. A játékosok közül a vesztes fizeti a kölcsöndíjat.

Megállunk az egyik padnál.

— Partnert keres? — kérdezi egy élenkszemű, fiatal fiú.

— Igen, — válaszoljuk.

— Kezdő vagy haladó.

Nem válaszolunk azonnal, mire gyanakvóan kérdi:

— Potyán akar játszani, vagy talán mester?

— Nem... Azaz... szívesen játszának...

Közvetít buzgón fiatal mentorem:

— Ez az ember játszani akar... Tessék helyetfoglalni a padon. Két forint egy parti. Ezt mindenképpen meg kell fizetnie, még akkor is, hogyha nyer, nem töltjük itt hiába az időt... De, ha nem akar fizetni, ott az úton talál magának partnereket.

Tovább sétalunk. A virágos térről a Liget másik felébe vezető kis utcácskán, készségesen jön elénk egy fiatalember, könyvvel a hóna alatt:

— Sakk?

— Igen. Mennyibe kerül?

— De, kérem... Én nem vagyok profi... Szívesen játszom, de csak megfelelő partnerrel. Ohajt vakjátszmát, tábla nélkül... Kezdhettek: e2—e4... Kezdem a partit.

Egyetemi hallgató, aki éppen sakk-könyvet tanulmányozott. Nincs is szüksége sakktáblára, emlékezetből játszik.

véházban volt sakk. Kevesen tudják, hogy a kávéházi sakkozók és egyáltalában a budapesti sakkozók elnöke a múlt század második fe-